

Zgodbe Sindbada Mornarja

Tretje potovanje

Skoraj bi v sladkostih življenja pozabil na vse opasnosti, ki sem jih moral preživeti na svojih prvih dveh potovanjih. Toda ker sem bil v cvetu let, me je mirno družinsko življenje dolgočasilo. Premamile so me nevarnosti in z veliko množino blaga sem spet odšel v Balsoro. Tam sem se vkrcal s tovariši, ki sem jih že od prej poznal. Dolgo smo se vozili po morjih in trgovali

kor listja in trave. Če bomo katerega izmed njih ubili, bodo vsi padli po nas in nas pomorili.«

Ko smo čuli kapitanove besede, smo bili močno poparjeni. Kmalu pa smo spoznali tudi to, da ni pretiraval. Zagledali smo neizmerno število rdečkastih divjakov, ki so bili po vsem telesu kosmati. Visoki so bili komaj dva čevlja. Skočili so v vodo in jeli plavati proti nam. Ker se nismo mogli premakniti z mesta, so kmalu obkolili ladjo in

tako srečno, da smo vsi podesetorili svoje imetje.

Nekega dne pa nas je na širokem morju zajela nevihta in nas odvrnila s prave poti. Divjala je več dni in nas gnala proti pristanišču, kjer kapitan ni maral pristati. Ukazal je zvitá jadra in nam rekel:

»Na tem otoku prebivajo divjaki, ki so vsi porasli. Čeprav so pritlikavci, se jih ne bi mogli ubraniti, ker jih je ka-

z neverjetno naglico začeli plezati po stenah.

Ker smo vedeli, kaj nas čaka, če se upremo, se nismo niti ganili. Oni pa so porezali vse vrvi in nam ukazali, naj se izkrcamo na otoku. Ladjo so odvedli v zaliv, nas pa zapodili, naj gremo kamor hočemo.

Oddaljili smo se od obrežja in se razkropili po otoku, da bi si poiskali živeža. Vsi smo bili prepričani, da nas čaka smrt. Kmalu pa smo zapazili ogromno poslopje, ki je stalo sredi široke ravnine. Vrata so bila iz črne ebenovine. Krenili smo tja in prišli na dvorišče, kjer smo zagledali nekaj, kar nam je pognalo vso kri v glavo. Na sredi je ležal velik kup človeških kosti. V kotu pa smo opazili celo vrsto ražnjev. Smrtna groza nas je obšla.

Hoteli smo pobegniti, toda vrata za

nami je nekdo zaprl, ko smo strmeli v kosti in premišljali o usodi, ki nas čaka. Tedaj je stopil v vežo črn velikan, ki je bil večji od vsake palme. Sredi čela je imel eno samo oko, ki se je svetilo kakor žareče oglje. Zobe je imel dolge in ostre, da so mu štrleli iz čeljusti. Njegova usta so bila podobna konjskemu gobcu, spodnja ustnica pa mu je padala skoraj do prs. Nohte je imel dolge in ukrivljene kakor ptičje kremplje. Ko smo ga zagledali, smo obstali kakor prikovani.

Naposled smo se le zavedli. Videli smo ga, kako sedi v kotu in nas meri s svojim edinim očesom. Potem je stopil k nam, iztegnil roko za mano in me pograbil. Ogledal me je od vseh stran. Ko je videl, da me je sama kost in koža, me je spustil. Tudi druge je vse preiskal. Ko je videl, da je kapitan majdebelejši, ga je pograbil kakor vrabca in ga prebodel z ražnjem. Zakuril je ogenj in ga spekel. Potem ga je mirno pojedel.

Po kosilu se je zleknil v kot in zaspal. Smrčal je kakor bi grmel. Mi smo seveda bdeli. Bali smo se, kdo pride drugi na vrsto in nismo mogli zatisniti očesa. Potem je velikan odšel in nas pustil v palači.

Ko smo bili prepričani, da ga ni več blizu, smo se šele upali govoriti. Posvetovali smo se, kaj naj napravimo, da nam ne bo treba drugemu za drugim umreti, toda nobenega izhoda nismo odkrili. Vrata so bila odprta in razbežali smo se po otoku. Toda kaj nam je to pomagalo? Otok je bil majhen in velikan nas bo z lahkoto vse polovil. Iskali smo prenočišča, toda ker nismo nikjer nič primernega odkrili, smo se zvečer vrnili v palačo.

Tudi velikan se je vrnil. Pojedel je enega izmed mojih tovarišev. Potem je spet zaspal in smrčal do jutra. Nekateri tovariši so že tako obupovali, da so se hoteli rajši sami usmrtiti, kakor da bi čakali strašnega konca.

Tedaj pa mi je planila v glavo rešilna misel. »Stojte, prijatelji,« sem rekel. »Na obali je dovolj drevja. Napravimo več splavov iz drevesnih debel in ko bodo gotovi, jih skrijmo, dokler ne bo nanese priložnost, da jih bomo lahko uporabili. Res je, da je vožnja na splavih nevarna, toda bolje je, da nas požre morje kakor nenasitni orjak, ki je snedel že dva tovariša.«

Moj predlog so takoj sprejeli in napravili smo več splavov. Vsak izmed njih je z lahkoto nosil tri ljudi.

Vrnili smo se v palačo in kmalu za

nami je prišel tudi orjak. Še enkrat smo morali gledati, kako je pred našimi očmi umoril enega izmed naših tovarišev.

Toda naposled smo se mu za njegovo okrutnost maščevali. Ko se je navečerjal, je legel na hrbet in zaspal. Ko je začel smrčati, se nas je zbralo devet najhrabrejših. Vsakdo izmed nas je vzel po en raženj in ga razbelil v ognju. Potem smo ga vsi naenkrat sunili z ražnji v oko in mu ga razlili.

Od bolečine je zarjul. Planil je pokoncu in iztegnil roko, da bi zgrabil koga izmed nas in se maščeval. Toda med tem smo imeli še dovolj časa, da smo se poskrili v kotih, kjer nas ni mogel pohoditi. Ko nas je dolgo zaman iskal, je otipal vrata in odšel iz palače. Vmes pa je neprestano srašno kričal.

Zbežali smo za njim in se zatekli k obali, kjer smo skrili splave. Potisnili smo jih v vodo in počakali, da bi videli, kaj bo napravil. Toda to nam je postalo usodno. Ko se je začelo daniti smo ga nenadoma zagledali v spremstvu dveh tovarišev, ki sta mu bila na las podobna.

Tedaj smo naglo skočili na splave in jih odrinili od obale. Toda velikana, ki nista bila slepa, sta nas hitro opazila. Pobirati sta jela kamenje in ga metati za nami. Metala sta čudovito spretno. Vse splave, razen tistega, kjer sem bil jaz z dvema tovarišema, sta zadela in potopila. Mi pa smo pobegnili. Veslali smo tako hitro, da nas kamenje ni več zadelo.

Ko smo priveslali na odprto morje, smo postali igrača valov in vetrov. Toda usoda nam je prizanesla in nas vrgla na otok, kjer smo dobili obilo izvrstnega sadja, ki nam je kmalu vrnilo izgubljene moči.

Proti večeru smo pospali ob obali. Toda kmalu nas je zbudil čuden šum. Ko sem se zdramil, sem zagledal ogromno kačo, ki se nam je bližala. Skočil sem pokoncu in zbežal. Tovariša sta šla za mano, toda eden izmed njiju je bil prepočasen. Kača ga je dohitela in požrla.

Med begom sva opazila visoko drevo, kjer sva sklenila prebiti prihodnjo noč. Splezala sva nanj. Toda kača je bila kmalu za nama. Ovila se je okoli debela in pograbila tovariša, ki je bil pod mano. Preden sem se zavedel, ga je pojedla.

Ostal sem na drevesu do jutra in se potem spustil na tla bolj mrtev kakor živ. Vedel sem, kakšna usoda me čaka in ta misel me je morila. Hotel sem se že vreči v morje in napraviti vsemu ko-

nec, toda naposled sem le potolažil in se vdal v božjo voljo.

Natrgal sem robidovja in suhih korenin. Iz njih sem napravil več butar, ki sem jih med seboj zvezal, da je nastal okoli debla širok kolobar. Nekaj sem jih privezal počez, da bi si zavaroval glavo. Ko sem to naredil, sem legel spat. Prišla je kača in me začela iskati. Toda čez zapreko, ki sem ji jo nastavil, ni mogla priti. Ko je prišel dan, se je umaknila. Šele tedaj sem se upal zlesti na tla.

Bog se me je usmilil. V trenutku, ko sem spet obupoval, sem zagledal neda-leč od otoka veliko ladjo. Zakričal sem na ves glas, da bi me čuli in odvil sem še povoj turbana in mahal z njim v vetru, da bi me videli. In moje prizadevanje ni bilo zaman. Opazili so me in poslali čoln na otok. Ko sem prišel na krov, so me prijazno sprejeli in me vprašali, kaj me je zaneslo na samotni otok. Ko sem jim vse povedal, so me obdarili z vsem, kar so imeli. Kapitan je opazil, da sem ves v cunjah in mi dal eno izmed svojih oblek.

Odpeljali smo se dalje in naposled pristali na Salahatu in se zasidrali. Trgovci so izkrcali svoje blago, da bi ga zamenjavali.

Tedaj me je poklical kapitan in mi rekel:

»Tovariš, na ladji imam več zabojev blaga. Ker je trgovec, ki je bil njihov lastnik, že davno mrtev, bi blago rad prodal, da bi poslal izkupiček njegovim dedičem. Ali hočete vi to opraviti? Seveda dobite del izkupička za svoj trud.

Rad sem pristal na to ponudbo in se mu zahvalil za zaupanje.

Poklical je pisarja, da bi napisal pogodbo. Star mož z dolgo brado je prišel.

»Na čegavo ime naj blago napišem?« je vprašal.

Kapitan je malo pomislil in dejal: »Napiši, Sindbad Mornar!«

Tedaj sem se zdrnil. Pogledal sem kapitanu v obraz in spoznal v njem tistega, ki me je na moji drugi vožnji pustil na otoku, kjer se zaspal.

Seveda se je pošteno začudil, ko sem mu povedal, kdo sem. »Ali je mogoče?« je vzkliknil. »Zahvaljen bodi Bog, ki mi je dal priložnost, da popravim, kar sem zagrešil. Takrat nisem opazil, da vas ni na ladji, zato sem ukazal odpluti. Toda vaše blago sem hranil. Z dobičkom vred vam ga sedaj vračam.

Potem sem se vrnil v Bagdad, tako bogat, da svojega premoženja še preceniti nisem mogel. (Dalje prih. nedeljo.)

Gustav Strniša:

Milanček na jezeru

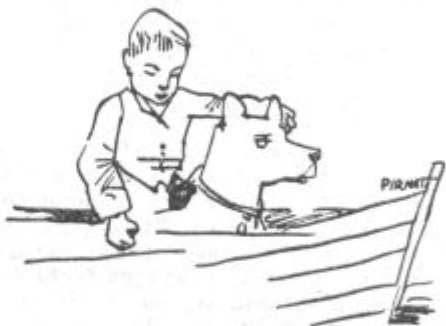
Petletni Milanček se je hotel sam voziti po jezeru. Ko je stal nekega dne sam za hišo ob vodi, je skočil v čoln in ga odvezal. Čolnič je veselo zletel po gladini.

Tedaj se je deček prestrašil. Čolnič se je sumljivo zazibal, a Milan ni imel nič vesla, pa če bi ga tudi imel, bi mu ne pomagalo, saj ni znal veslati. Boječe se je vsedel na dno čolna. Nad njim je zasijalo toplo sonce, na zlatih valovih so se odbijali prosojni žarki, da je bilo dečku kakor da plava po blestečem zrcalu.

Milanček se je nekoliko opogumil.

Tedaj je zagledal belega laboda, ki je ponosno veslal proti njemu. Razveselil se ga je in si mislil:

»Povabil me bo, naj se vsedem na njegov mehki hrbet in ponese me na-

zaj na breg, saj je dober ta beli poslanec tajinstvenega jezerskega kralja!«

Fantiček se je zmotil.

Labod je mirno plaval mimo njega in se ni niti zmenil zanj.

»Ti ponosni belec ti! Čakaj, zatožim te svojemu očetu!« se je Milan hudoval.

Tedaj je v zraku zatrepetala drobna lastovka.

»Hiti ptička mila, zleti na okno moje mame in jo pokliči, naj pride pome! Naša ljubljenska si in gnezdiš prav nad mojim oknom, vem, da mi boš storila to ljubav,« je zaklical deček.

Lastovka se ni zmenila zanj. Letala je nad jezerom in lovila mušice za svoje mladiče.

»O, kako sem zapuščen!« je zatarnal mali čolnar.

Tedaj je začul veseli lajež.

Radoveden se je ozrl in se nasmehnil. Kreпки pes Kastor, ki ga je Milan večkrat jezdil in ga tudi po nedolžnem večkrat tepel in suval, je rezal za čolnom valove in se kmalu znašel poleg njega.

Milan ga je poklical, kuža se je po-

gnal in že je čepel ves moker pred njim. Malček ga je bil tako vesel, da ga je kar objel.

Čoln se je še vedno oddaljeval od brega.

Pa se je Milan nečesa spomnil. Za čolničkovo vrv je pritrdil svojega zvestega psa, mu pokazal hišico in ga vrغل v vodo.

Kastor ga je razumel. Takoj se je pognal z vrvjo okoli vratu proti bregu in vlekel počasi čolnč za seboj.

Ko so bili že skoro na bregu, so se odprla hišna vrata. Na pragu se je pojavila Milančkova mamica. Ko je zagle-

dala svojega sinka na valovih, se je silno prestrašila.

Že je skočil Kastor na breg, a deček v objem svoje ljubljene matere, ki ga je ljubeče stisnila na srce.

»Mamica, Kastor je moj najboljši prijatelj, pa sem ravnal včasih zelo neusmiljeno z njim!« se je izpovedal deček.

»Marsikdo je človekov resnični prijatelj, pa ga prezira in suje od sebe, ter ljubi tiste, ki niso niti odkritosrčni, niti mu niso naklonjeni!« je odvrnila mati in pogladila po glavi svojega edinca.

Milan je bil odslej najboljši prijatelj svojega Kastorja.

Zakleti gozd

Oče in mati, dva siromaka, sta imela štirinajstletnega sina, ki je bil tako velik kakor kakšen dvajsetleten mladenič. Primernege dela nista imela zanj, fant pa je jedel za dva. Nekega dne sta mu rekla: »Midva sva stara in bolehnata in te ne moreva več rediti; pojdi po svetu, da si boš sam kruha služil. Mati mu je spekla popotnico in sin je šel v širni svet.

Hodil je in hodil po beli cesti, vedno dalje, sam ni vedel, kam. Popotnico je bil že davno pojedel, lačen in truden je bil, pa mrak se je bližal. Sedel je ob cesti in začel milo jokati. Teda pa se je pripeljal mimo gospod v kočiji; začudil se je, ko je videl tako velikega fanta jokati ter ga vprašal, kaj mu je. In fant mu je vse po pravici povedal. Pa mu je rekel gospod: »Pojdi z mano, lahko ostaneš pri meni za pastirja; jesti boš imel zadosti.«

Fant je hvaležno sprejel povabilo in se odpeljal z gospodom na njegovo graščino.

Drugo jutro mu je pokazal gospod okolico ter mu rekel: »Po vseh pašnikih in lazih naokoli lahko paseš čredo, samo v oni-le mračni gozd ne smeš živine pustiti. Tam gospodarijo zlobne čarovnice, ki ne vrnejo nobene živine, ki bi zašla v njihov gozd. Mojemu očetu so vzele oči, da je ostal slep in nesrečen.« Po teh besedah mu je odprl hleve. In vsule so se ven koze in ovce, prlomastile krave in voli, in vsa živina se je razkropila po paši. Fant jo je pasel in budno pazil, da se ne bi kakšno živinčce približalo zakletemu gozdu. Ko je pa hotel proti večeru pognati čredo domov, je ni mogel zbrati. Če je zbral drobnico ter šel po govedo, se mu je med tem časom razkropila drobnica, in če je šel po drobnico, so se mu spet goveda razpasla. Ves pobit je stekel gospodu povedat, da ne more sam prigna-

ti črede domov. Gospod ga je potolažil in mu dal piščalko, rekoč: »Kadar zapiskaš na to piščalko, bo vsa čreda pritekla k tebi, in dokler boš piskal, pojde sama za tabo. Fant je vzel piščalko, stekel k čredi ter zapiskal. In glej! priskakale so koze in ovce, pritekale krave in voli, in vsa čreda je šla za njim v hleve.

Tako je pasel nekaj let, vesel in zadovoljen, ter dorasel v krepkega mladeniča. Nekega dne pa je prestrašen zapazil, da mu manjka zvečer nekaj živine. Precej si je mislil, da je gotovo zašla v zakleti gozd, kjer so jo zlobne čarovnice obdržale. Sklenil je, da ne bo gospodu nič povedal, ampak da jo pojde poprej sam poiskati v zakleti gozd.

Drugo jutro si je urezal na paši močno gorjačo in stopil v gozd, ki je bil gosto zarasel in mračen; pisane strupene gobе so rasle po tleh, v vrhovih dreves so se drle vrane in šoje. Počasi pa je postalo drevje redkejše, in naposled je dospel do izsekanega mesta. Tu je zagledal več lesenih kolib in pri njih privezano svojo pogrešano živino. Kar sta planila izza kolib nadenj dva besna volka. On pa je zasukal gorjačo ter oplazil zdaj enega zdaj drugega, da sta se kar zvalila po tleh ter žalostno tuleč pobegnili. Teda pa so privreščale iz kolib čarovnice z razkuštranimi lasmi in planile nanj s svojimi ostrimi kremplji. On pa je zasukal gorjačo, in nobena se ni upala priti preblizu. Rekel jim je: »Ta živina je moja, pustite, da jo odženem.« One pa mu je niso hotele vrniti, češ, kar pride v naš gozd, je naše, to je naša stara pravica. Naposled so se le začeli dogovarjati in se dogovorili, da jim bo razsekal veliko skladovnico debel, potem bo pa lahko živino odgnal. Prinesle so mu močno sekuro in fant je začel debela klati. Toda bila so debela in trda in uvidel je,

da jih tako ne razcepi do večera. Rekel je čarovnicam, naj mu prineseo zagozdo. Čarovnice pa niso vedele, kaj je to. »Le počakajte!« si je mislil sam pri sebi. Rekel jim je, da bo dovolj, če ena vtakne v razpoko naklanega debela roko, pa bodo videle, kako hitro pojde delo izpod rok.« Pristopila je stara čarovnica, ki je bila

so hotele? Prinesle so mu v lončku neko mazilo, rekoč, naj s tem namaže oči staremu gospodu, pa bo spet videl. Mladenič je skrbno spravil lonček, odvezal živino, rešil staro čarovnico, zapiskal na piščalko ter srečno prignal živino iz gozda. Doma je stopil k staremu gospodu in mu namazal oči. Stari gospod je

PIRNAT

najradovednejša, in pokazal ji je, kam naj roko vtakne. Čim je to storila je sekiro izdrl, naklano deblo pa je sk čilo supaj in ji stisnilo roko. Od silne bolečine se je kar zvijala ter tulila: »Boli, boli! Rešite me!« Vse čarovnice so ga prosile, naj jo reši. Toda on se ni dal preprositi, ampak jim je rekel: »Dokler mi ne vrnete oči mojega starega gospoda, je ne rešim.« Stara čarovnica je zatulila: »Dajte mu vse, kar zahteva, samo da me reši teh groznih bolečin!« Kaj

vzkliknil od veselja, ko je spet spregledal. In prihitel je gospod in vsa njegova družina in vsi so se veselili ter se zahvaljevali hrabremu mladeniču. Pri skupni večerji jim je moral spet in spet pripovedovati, kako je ugnal zlobne čarovnice. Gospod ga je postavil za svojega prvega oskrbnika in mu dal svojo lepo hčer za ženo. Na ženitovanje je pripeljal sin tudi svoje starše in jih za zmeraj obdržal pri sebi, kjer so vsi skupaj srečno in zadovoljno živeli do konca dni.

Jugoslovenski pregovori

Če imam otroke, imam peroti.
Marsikdaj se lahko ogneš sodišča, toda svoje vesti se ne ogneš nikdar.
Boljši je suh sporazum kakor masna pravica.
Prepir je najslabše rokodelstvo.
Česar se modrijan sramuje, s tem se neumnež ponaša.
Žalitve zapiši v pesek, dobra dejanja pa vkleši v skale.
Neumna moč postane kaj hitro medla.
Premodrega modrost često prekosi.
Več pomeni eno gospodarjevo oko kakor deset tujih rok.

Zlato se preizkuša v ognju, človek v nesreči.

Slabo seme, slab plod — slabo ime, slab rod.

Kakršno drevo, takšen klin — kakršen oče, takšen sin.

Hrasta z enim udarcem ne podreš.

Za ped zemlje je že drug drugemu iztaknil oči, pa je bomo imeli morda jutri vsi polna usta.

Ne le botrovi ograji, tudi botru samemu se je treba prikloniti.

Z vilami konja ne sedlaj.

K čemur je vrag pripomogel, bo tudi vrag odnesel.

Kdor nima otrok, nima sreče.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Bližajo se počitnice. Vsak učenec se jih veseli, da se odpočije in si pridobi novih moči za prihodnje šolsko leto. Tudi jaz se veselim počitnic. Na počitnice pojdem v Sv. Jurij ob južni železnici. Tam imam teto, ki pride k nam na birmo. Pri njej se bom odpočila in se veselila prostega časa. Vsem Jutrovčkom želim prav vesele počitnice!

**Helena Gostečnik, uč. IV. razr.
v Šmihelu nad Mozirjem**

Dragi striček! O počitnicah pojdem za nekaj dni na naše prelepo Jadransko morje. Ne morem Ti povedati, kako se že veselim. Nikoli še nisem videl morja in niti predstavljati si ne morem pogleda na tako ogromno množino vode. Ko pridem spet v belo Ljubljano. Ti bom pisal, kako mi je ugajalo. Želim tudi Tebi prav vesele počitnice in lepo vreme, če pojdeš kam na planine!

**Vladimír Zihertl, uč. II. razr. gimn.
v Ljubljani.**

Vsi šolarji se že veselijo počitnic. V razredu se mnogokrat pogovarjamo, kam gremo na počitnice. Tudi jaz se jih že zelo veselim, ker bom potem lahko delala na polju. Kako lepo je prinas ob žetvi in ob košnji, ko grabimo dehteče seno! Vriskali in peli bomo, da se bo razlegalo z naših mozirskih planin daleč na okoli po Savinjski dolini. Želim, da bi vsi Jutrovčki uživali tako vesele počitnice.

**Pepca Naraločnik, uč. IV. razr.
v Šmihelu nad Mozirjem.**

Ljubi striček in dragi Jutrovčki! Vem, da se že vsi veselite počitnic in ste vsi nemirni od srečnega pričakovanja. Kako vas vse zavidam. Bolna sem in drugo polovico šolskega leta sem neprestano bolela, tako da tudi izpričevala ne bom dobila. Zdaj, ko je toplo, pojdem z mamico nekam v planine, da se okrepim in naužijem solnca. Morda mi bo to pomagalo in bom jeseni lahko spet hodila v šolo. Oh, striček, ko bi vedel, kako rada bi skakala zunaj po zelenih travnikih, kako rada bi se hodila s prijateljicami kopat v Dravo — pa mi vse prošnje in

želje nič ne pomagajo... Srčno pozdravljam Tebe in Tvoje zveste čitateljčke!

**Nada Brišnikova, uč. V. razr. osn. š.
v Mariboru.**

Draga Nada! Res si revica, da si tako bolna. Meni se v srce smiliš; zato ti pošiljam pravljico »Sambo in Joko« iz Mladinske knjižnice »Jutra«, da se malce razvedriš in poveseliš. Prepričan sem, da boš jeseni že zdrava in da bodo prihodnje počitnice zate bolj vesele od letošnjih. Samo poguma ne smeš izgubiti in pridno moraš ubogati zdravnika in mamico, ki ti gotovo le najboljše svetujeta. Piši mi, kam pojdeš, morda Te pridem obiskat, če ne boš previsoko v planinah — zakaj star in siv sem že, pa ne morem kar tako plezati po gorah. Srčno Te pozdravlja Tvoj — stric Matc.

Počitnice bom preživela pri teti v Kostanjevici. Zelo se že veselim svoje prijateljice Ivce, s katero se bova hodili kopat in jagode nabirati v gozd. Jagod in borovnic je v Kostanjevici vse polno in lepo bi bilo od Tebe, dragi stric Matc, če bi se prišel tudi Ti z njimi gostit.

**Irena Kastelic, učenka
Polzela**

POČITNICE

Joj, kako se veselim, da se šole iznebim! Vriskal bom in se igral v planine se podal! Z vrha gledal bom v dolino, vso preiskal bom planino, morda najdem kje medveda, kakor prerokuje deda.

**Miha Rogljč, uč. I. razr. gimn.
v Zagrebu, Frankopanska ul. 32.**

Česa se na počitnicah najbolj veselimo? Najbolj se veselim lepega življenja na deželi. Šel bom z očetom in bratom v Bohinjsko Jezero. Tam imamo sorodnike; pomagaj jim bom delati na polju. Zelo rad grabim seno, še raje pa skačem čez senene kopice in prevračam kozolce. Hodil se bom tudi ko-

pat v Bohinjsko jezero. Jezero je čudovito. Na kakem kraju je voda čisto topla, na drugem kraju pa mrzla kakor led, tako da te kar kurja pošt oblije. Žalostno je samo to, da počitnice tako hitro minejo. Preden se jih prav privadiš — jih je že konec.

Zvonko Močnik, uč. II. razr. real. gimn. v Ljubljani

Listnica uredništva

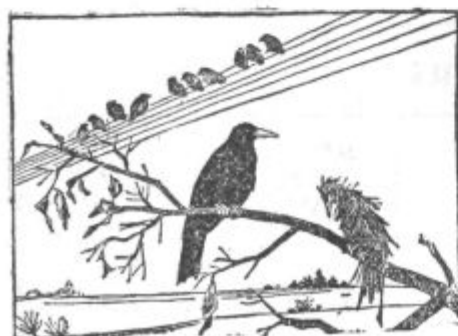
Breda Rozmanova, dijakinja v Ljubljani: Prav lepo se Ti zahvaljujemo za poslano križanko. Risba je izredno lična. Objavili jo bomo o priliki, vendar moraš drugič paziti, da ne boš rabila nemških besed in imen filmskih igralcev, zakaj večina naših čitateljkov ne bi mogla pravilno rešiti take križanke.

Srečko Golob, dijak v Mariboru: Uganke smo prejeli, objavimo jih čim prej. Nekatere so prav dobre. Prihodnjič napiši rešitve posebej. V tem trenutku smo zelo založeni s takim blagom, moral boš nekoliko počakati, da pridejo na vrsto.

Dušan Povh, dijak v Novem mestu: Kar si nam poslal za rubriko »Za spretno roko« je prav čedno, vendar si te naloge ne upamo objaviti. Mnogokrat povzročijo otroci požare, ko se igrajo z vžigalicami; če bi jih še mi učili, kako naj napravijo, da goreča vžigalica čim delj odleti, bi utegnili nehoti postati sokrivci nesreče. Morda poizkusiš kaj drugega. Sprejeli bomo prav radi, samo risbo moraš prevleči s tušem, ker je drugače ne moremo dati v klišarno.

Ivica Travižan, Bršljin: Rebus si pravilno rešila.

J. Babič, stud. v Mariboru: Za zdaj smo obilno založeni z rokopisi in ne moremo ničesar sprejeti. Pa morda drugič kaj.

Ivan Albrecht:

Ura bije

Ura bije bim, bim, bim,
vedno, vedno jaz hitim,
merim čas
tu za vas,
štejem ure v dneve, leta
kakor se življenje spleta:
Tu veselo, tam grenkó,
tu oblačno, tam jasno,
temu venec, temu bič,
jaz ne zmenim se za nič.
Vse dobrote iz neba
in ljubezen iz srca:
vsak po svoje dneve, leta
srečno naj v življenje spleta,
dokler zadnjikrat bim, bim
mu v slovo ne odzvonim.

S. Turgenjev:

Vrabc

Vračal sem se z lova in stopal po drevoredu v svojem vrtu. Pes je tekel pred menoj. Nenadoma pa se je skoraj ustavil in se jel oprezno pomikati dalje, kakor bi bil povohal divjačino pred seboj.

Pogledal sem po drevoredu in zapazil mladega vrabca, z rumenim kljunom in puhom po glavi. Padel je bil iz gnezda (veter je tako močno majal drevje). Tako tih je bil, le žalostno je prhotal s perutmi, ki so mu bile pravkar porasle.

Pes se mu je bližal; vse mišice so se mu bile napele. Tedaj pa se je nenadoma pognal z bližnjega drevesa star vrabc, črnih prs. Kakor kamen je priletel psu pred gobec; in ves našopirjen, zbeگان, drhteč, žalostno čivkajoč, obupan, je dvakrat skočil proti odprtemu, z ukrivljenimi zobmi oboroženemu gobcu.

Vrgel se je pred psa, da bi ga ubranil napada. Toda vse drobno telesce se je od strahu treslo, njegovo čivkanje je bilo hripavo in plašno; vedel je, da mora umreti, žrtvovati življenje.

Kako neizmerna pošast se je moral zdeti pes njegovim očem! In vendar ni mogel ostati na svoji veji, tako visoki in varni. Sila, ki je bila močnejša od njegove volje, ga je gnala na tla.

Pes se je ustavil in odskočil. Rekel bi, da je tudi on spoznal to silo.

Ves zmeden sem hitro poklical psa in šel; vsega me je prevzelo neko sveto spoštovanje.

Da, ne smejte se, spoštovanje je bilo to, kar sem občutil pred tem junaškim ptičkom, pred močjo njegove ljubezni...

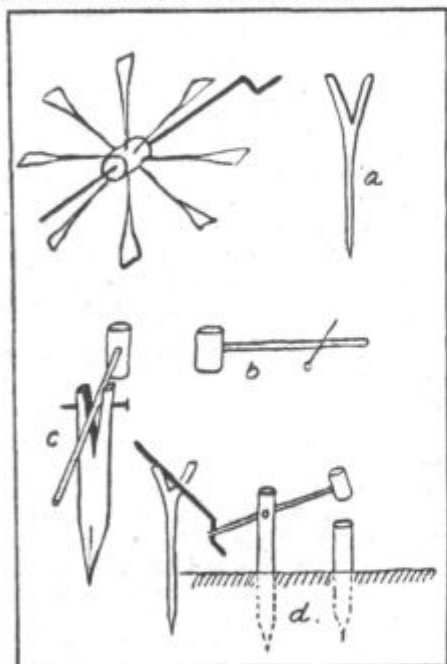
Za spretno roke

MLIN

Kadar greste ob lepih dnevih na izlet v prosto naravo, si lahko ob žuborečem potočku postavite mlin, ki bo klopotal, da bo veselje.

Z doma si vzemite navaden plutast zamašek, kakih 20—30 cm dolg komad debelejšo žico in nekaj tenkih žebličkov.

V zamašek zarežite na obodu 6 enako oddaljenih špranj, v katere vtaknete lopatice, izrezane iz trščic. Za os vam bo služila žica, s katero prebodete zamašek, kakor vidite na sliki. Na

enem koncu zavijete žico v kljuko. V grmu si odrežite dve rogovičici (a), ki bosta služili kot ležišče za os mlinškega kolesa.

Končno si napravite iz leskovk dvoje lesenih kladiv, kakor kaže slika b.

Ti kladivci vložite v precep, kakor vidite na sliki c.

Zdaj lahko sestavite vso napravo. Na mestu, kjer imate majhen slap, zataknite v zemljo obe rogovičici in preizkusite kolo. Na tisti strani, kjer je kljuka, pa postavite napravo s kladivci, kakor vidite na sliki d. Med delom boste že sami videli kako je treba vso reč »montirati« da bo pravilno delovala.

Pa mnogo veselja in zabave!

Tega še ne veste

Najdaljša reka na svetu. Najdaljša reka je Mississippi Missouri (beri Misissippi-Misúri), ki je dolga 6970 km. Teče po Severni Ameriki. Najdaljša evropska reka je Volga v Rusiji, ki meri samo 3570 km. V Afriki teče najdaljša reka Nil 5200 km daleč, v Aziji pa Ob z Irtišem 5300 km.

Najstarejši kruh. Najstarejši kruh imajo v egiptskem muzeju v Berlinu. Našli so ga v rakvi neke egiptčanske kraljice iz 18. dinastije. Njegovo starost cenijo 4550 let.

Kvadrat III.

1	2	3	4
		M	
2		O	
3		S	T
M	O		
4		T	

1. krajevni prislov, 2. moško krstno ime, 3.—4. slovansko pleme.

Rešitev kvadrata II.: 1. zmes, 2. most, 3. Esti, 4. stih.

Rešitev posetnice
Odvetnik

Rebus

